

Arrest

nr. 55 382 van 31 januari 2011
in de zaak RvV X/ IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 24 december 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 november 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 14 januari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat A. MOSKOFIDIS, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 29 juni 2010 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 1 juli 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 5 november 2010.

1.3. Op 24 november 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 29 november 2010 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent Armeens staatsburger en woont in Arinch in de provincie Koyats in Armenië.

Sinds 2005 bent u actief voor de oppositiepartij Hayastani Zhoghovrdakan Kusaktsutsyun (HZhK). Voor die partij gaat u naar betogingen en partijbijeenkomsten. Op 19 februari 2008 bent u in Yerevan vertrouwenspersoon voor de presidentsverkiezingen en op 31 mei 2009 waarnemer voor HZhK tijdens de burgemeesterverkiezingen in Yerevan.

Vanaf februari 2010 wordt u door S.(...) S.(...), het petekind van G.(...) T.(...) (voorzitter van de regeringspartij Bargavach Hayastani Kusaktsutyun (BHK)), meermaals gewaarschuwd dat u zich niet moet inzetten voor HZhK. U wordt door hem bovendien een aantal keer geslagen wegens uw lidmaatschap van HZhK. Op 28 februari 2010 wordt u op uw werk in het casino door S.(...) en zijn handlangers in elkaar geslagen. U wordt ter plekke door een dokter verzorgd. Als u terug thuis komt, belt uw vader twee keer naar de politie van Abovyan om het incident te melden. Op 15 maart 2010 wordt u op straat geschopt en geslagen door S.(...) en zijn mannen. Ook deze keer belt uw vader naar de politie. Twee dagen later wordt u door hen uitgescholden en zeggen ze u dat het voor hen niet uitmaakt dat u naar de politie belt. Op 10 april 2010 wordt u opnieuw door S.(...) geslagen op straat. Op 19 juni 2010 krijgt u van uw baas in het casino te horen dat S.(...) en zijn mannen bij hem geweest zijn. Als u nog langer daar zou werken, zou ook de baas zelf problemen krijgen, had S.(...) hem laten weten. Om die reden wordt u ontslagen.

Uiteindelijk verlaat u Armenië op 25 juni 2010. U vliegt, in het bezit van uw eigen paspoort van Yerevan naar Moskou. Daar wordt u opgewacht door familieleden die uw verdere reis regelen. De volgende dag reist u met de wagen vanuit Moskou verder, met een vals Russisch paspoort, naar België waar u op 29 juni 2010 aankomt en diezelfde dag asiel aanvraagt.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten voor aan de Belgische asielinstanties: uw originele lidkaart van HZhK en kopies van uw geboorteakte, rijbewijs en militair boekje.

B. Motivering

Bij een eventuele terugkeer naar Armenië vreest u vermoord te worden door S.(...) S.(...) wegens uw lidmaatschap van HZhK (CGVS p. 5).

Het Commissariaat-generaal stelt echter vast dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende elementen aanhaalt die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat Armenië een meerpartijenstelsel heeft waarin politieke partijen activiteiten (bv. leden werven, fondsen verzamelen, hun gedachtegoed uitdragen, oppositie voeren in het parlement) kunnen ontwikkelen. Tijdens kiesperiodes is er sprake geweest van een verhoogde spanning, die gepaard kon gaan met intimidaties en kortstondige arrestaties. Na de kiesperiodes normaliseerde de situatie weer, zo ook na de presidentsverkiezingen van begin 2008 die turbulenter dan gewoonlijk zijn verlopen en uitzonderlijk een langere nasleep kenden. Sinds voornoemde politieke gebeurtenissen van 2008 zijn de Armeense autoriteiten restrictiever bij het toelaten van manifestaties. Hoewel vele manifestaties zonder incidenten verlopen, kunnen deze soms op schermutselingen uitlopen en zo tot kortstondige arrestaties leiden. Betrouwbare en gezaghebbende bronnen zijn echter van mening dat er actueel in Armenië geen situatie van vervolging omwille van politieke redenen is, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke gevallen, waarvan kan gesteld worden dat er over bericht wordt en dat deze bijgevolg gedocumenteerd kunnen worden.

Gelet op wat voorafgaat, in het licht van alle elementen waarover het Commissariaat-generaal beschikt, zijn de door u beschreven ernstige moeilijkheden (namelijk de slagen die u in februari, maart en april 2010 van S.(...) S.(...) kreeg en uw ontslag in het casino in juni 2010, wegens uw lidmaatschap van HZhK) niet aannemelijk. Bovendien brengt u zelf geen overtuigende, concrete bewijsstukken aan die de door u beschreven ingrijpende problemen bevestigen, terwijl dit van u verwacht kan worden, gezien dergelijke gegevens volgens de informatiebronnen van het Commissariaat-generaal, waarvan bijlage in het administratief dossier werd gevoegd, hoe dan ook voorhanden zouden moeten zijn, gelet op de ernst van de moeilijkheden die u zichzelf toeschrijft. Uw lidkaart van HZhK toont uw politiek engagement aan maar bewijzen de problemen niet die u als gevolg daarvan zou ondervonden hebben; uw geboorteakte, uw rijbewijs en uw militair boekje hebben betrekking op uw identiteit maar niet op de door u aangehaalde problemen.

Er moet dan ook worden besloten dat u niet aannemelijk maakt dat u zich kan beroepen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Aangezien u behoudens voornoemde politieke motieven geen andere redenen inroept ter ondersteuning van uw asielrelaas, toont u tot slot al evenmin concreet aan dat u een reëel risico op het lijden van ernstige

schade zoals bepaald in de regelgeving met betrekking tot de subsidiaire bescherming zou lopen in uw land van herkomst.

Aangaande uw reisroute verklaart u dat u, in het bezit van een vals Russisch paspoort, van Moskou naar België bent gereden en dat u dit paspoort twee keer persoonlijk voorlegde aan een grensovergang onderweg (CGVS p. 6 & p. 9-10). U verklaart dat u niet weet welke exacte geboortedatum daar in stond, enkel dat u volgens het paspoort dertig jaar was. U verklaart ook dat u met de persoon die uw reis regelde en die met u meeding geen afspraken had gemaakt in het geval u onderweg controle zou krijgen (CGVS p. 9-10). Als u gevraagd wordt wat u zou geantwoord hebben als de douanier uw geboortedatum zou vragen, antwoordt u 'de passeur zou tussengekomen zijn als er mij een vraag werd gesteld' (CGVS p. 10). Deze verklaringen zijn echter niet aannemelijk. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat er bij binnenkomst in de Schengenzone strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Het is dan ook onwaarschijnlijk dat u niet weet welke precieze geboortedatum in het paspoort stond en dat u geen concrete afspraken had gemaakt met de persoon die uw reis regelde. Bijgevolg zijn uw verklaringen hieromtrent niet geloofwaardig. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties, om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door u verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze van uw vertrek, verborgen te houden.

Gelet op het voorgaande dient geconcludeerd te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit een manifeste appreciatiefout en de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en de schending van artikel 1, (A) 2 van de Conventie van Genève van 28 juli 1851, voert verzoeker aan dat hem ten onrechte de vluchtelingenstatus wordt geweigerd en dat zijn verklaringen wel degelijk voldoende en ernstige aanwijzingen bevatten voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Hij herhaalt dat hij vervolgingen vreest wegens zijn lidmaatschap van en activiteiten voor de Armeense Volkspartij (HJK) en meent dat hij tijdens zijn gehoor op afdoende wijze heeft kunnen aantonen dat zijn leven wel degelijk in gevaar is in Armenië aangezien uit zijn verklaringen is gebleken dat hij bedreigd en geslagen werd. Volgens verzoeker geeft het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen blijk van onderschatting van de moeilijkheden die hij wel degelijk gekend heeft en wordt in de bestreden beslissing ten onrechte verwezen naar 'algemene informatie' om te stellen dat zijn verklaringen aangaande de gebeurtenissen volgend op de verkiezingen niet met deze informatie overeenstemmen. Deze benadering van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is te algemeen en theoretisch en houdt onvoldoende rekening met de toestand ter plaatse, aldus nog verzoeker. Wat betreft het gebrek aan stavingstukken, wijst verzoeker erop dat hij zijn land in allerijl is ontvlucht en hij er niet heeft bij nagedacht om tijdig een kopie van de door zijn vader ingediende klachten op te vragen bij de politiediensten en deze mee te nemen. Hij meent dat van hem overigens niet redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij schriftelijke bewijzen moet voorleggen van de instanties die hem vervolgen. In de gegeven omstandigheden zouden zijn geloofwaardige verklaringen moeten volstaan om hem minstens het voordeel van de twijfel te verlenen. Inzake zijn reisweg, betoogt verzoeker dat het niet is omdat er steeds controles plaatsvinden dat personen met valse identiteitsdocumenten die de grens met Europa trachten over te steken ook steeds betrapt worden. Hij meent dat zijn eigen, persoonlijke vluchtroute vanuit Armenië via Moskou en de wijze waarop hij persoonlijk zijn land heeft verlaten, niet uitgesloten is en dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen ernstige reden had om zijn vluchtroute en vluchtwijze zonder meer als ongeloofwaardig te bestempelen.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet, stelt verzoeker te vreezen bij een eventuele terugkeer naar Armenië het slachtoffer te zullen worden van

foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Hij poneert dat hij om evidente redenen niet meer kan terugkeren naar Armenië, alwaar hij geen normaal leven zal kunnen leiden. Omdat hij in zijn land van herkomst onmogelijk een veilig bestaan kan leiden en zijn precare leefsituatie vraagt om dringende en noodzakelijke maatregelen, volstaat het voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet om een bepaald probleem op een te abstracte en vage manier te behandelen, aldus verzoeker.

2.3. In een derde middel, afgeleid uit de schending van het redelijkheidsbeginsel, is verzoeker van oordeel dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, gelet op de door hem uitgewerkte argumenten tijdens zijn gehoor, niet in redelijkheid tot de bestreden beslissing kon komen en dat de in het dossier voorhanden zijnde feitelijke gegevens onverenigbaar zijn met het door het Commissariaat-generaal genomen besluit.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.4. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan kopie aan het administratief dossier werd gevoegd blijkt dat er actueel in Armenië geen situatie is van vervolging omwille van politieke redenen, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke gevallen, waarvan kan gesteld worden dat er over bericht wordt en dat deze bijgevolg gedocumenteerd kunnen worden, zodat in het licht van alle elementen waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de door verzoeker beschreven ernstige moeilijkheden niet aannemelijk zijn, (ii) hij zelf geen overtuigende, concrete bewijsstukken aanbrengt die de door hem beschreven ingrijpende problemen bevestigen, (iii) zijn lidkaart van HZhK zijn politiek engagement aantoont maar de problemen die hij als gevolg daarvan zou ondervonden hebben niet bewijzen en zijn geboorteakte, zijn rijbewijs en zijn militaire boekje betrekking hebben op zijn identiteit maar niet op de door hem aangehaalde problemen en (iv) geen geloof kan worden gehecht aan zijn verklaringen met betrekking tot het door hem gebruikte vals Russisch paspoort tijdens zijn reis van Moskou naar België, zoals uitvoerig wordt toegelicht.

De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het eerste middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 24 november 2010 (CG nr. 1015790), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. Verzoeker dient aan te tonen dat er in zijn hoofde feiten en omstandigheden bestaan waardoor hij gegronde redenen heeft te vrezen voor vervolging in zijn land van herkomst. Zulks houdt in dat zijn vrees actueel moet zijn. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet zijn oordeel aldus steunen op de feitelijke situatie, zoals deze zich voordoet in het land van oorsprong op het ogenblik van zijn beslissing (artikel 48/5, §3, tweede lid van de vreemdelingenwet; zie ook: RvS 26 september 2008, nr. 186.532; J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 74-75). Deze stelling vloeit voort uit de definitie van het woord vluchteling in artikel 1 de Conventie van Genève van 28 juli 1951. Het wezenlijke criterium in deze definitie is de "gegronde vrees voor vervolging". Determinerend bij het onderzoek van dit criterium is de vraag of verzoeker thans een toevluchtsoord

nodig heeft voor een te verwachten risico van vervolging in zijn land van oorsprong. De vrees van verzoeker moet bovendien gegrond zijn, wat wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij hem aanwezig is, maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506). Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging (of een risico op ernstige schade) volstaat derhalve niet om te kunnen besluiten dat deze vrees (of risico) reëel is. Deze vrees (of risico) dient immers ook getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband zijn vrees (risico) concreet aannemelijk te maken.

In casu oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker er niet in slaagt zijn beweringen inzake zijn problemen omwille van zijn beweerd politieke activiteiten aannemelijk te maken. Uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt immers dat er actueel in Armenië geen situatie is van vervolging omwille van politieke redenen, dat de door verzoeker aangehaalde feiten zich slechts uitzonderlijk voordoen en dat over dergelijke feiten wordt bericht. Aangezien over verzoekers voorgehouden problemen niet werd bericht en hij zelf in gebreke blijft aan te tonen dat hij zich in een dergelijke uitzonderlijke situatie zou bevinden, concludeert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging, noch een reëel risico op ernstige schade aannemelijk maakt. In het verzoekschrift beperkt verzoeker zich tot het op een algemene wijze kritiek uiten op de 'algemeenheid' van de door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehanteerde bronnen, waarmee hij echter niet vermag de op deze bronnen gefundeerde juistheid van de informatie gevoegd aan het administratief dossier te weerleggen.

Zo verzoeker meent dat hem het voordeel van de twijfel moet worden verleend aangezien hij een coherent relaas naar voren heeft gebracht, herhaalt de Raad vooreerst dat verzoekers verklaringen niet stroken met de informatie gevoegd aan het administratief dossier en verzoeker tot op heden geen overtuigende, concrete bewijsstukken van de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten aanbrengt, terwijl dit nochtans van hem kan worden verwacht, gezien dergelijke gegevens volgens de informatiebronnen van het Commissariaat-generaal hoe dan ook voorhanden moeten zijn, gelet op de ernst van de moeilijkheden die verzoeker zichzelf toeschrijft. Verzoeker geeft in onderhavig verzoekschrift overigens geen valabele uitleg voor het gebrek aan stavingstukken. Zo hij op het ogenblik van zijn vlucht uit zijn land van herkomst niet beschikte over een kopie van de ingediende klachten, belette niets hem immers om aan zijn vader, die volgens verzoekers verklaringen de klachten zou hebben ingediend, te vragen om alsnog enig bewijs van de ingediende klachten bij de betrokken politiediensten te bekomen en deze aan hem over te maken. De Raad benadrukt te dezen nog dat het voordeel van de twijfel slechts kan worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54), wat in casu niet het geval is zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing.

2.6. In de mate verzoeker nog de motivering van de bestreden beslissing omtrent zijn reisroute betwist, kan de Raad slechts vaststellen dat hij in se niet verder komt dan de opmerking dat zijn versie van de feiten niet kan worden uitgesloten. Dergelijk verweer is echter niet afdoende om de pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing in dit verband, te verklaren of te weerleggen. Gelet op de in de bestreden beslissing opgenomen motieven oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht dat verzoekers verklaringen met betrekking tot de door hem gebruikte reisdocumenten niet geloofwaardig zijn en dat het vermoeden ontstaat dat verzoeker bewust zijn Armeens paspoort achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over een eventueel verkregen visum, het moment en de wijze van zijn vertrek, verborgen te houden.

2.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.8. Om voor de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking te komen moet verzoeker het bestaan van zwaarwegende gronden op een reëel risico op ernstige schade aantonen bij terugkeer naar zijn land van herkomst. Verzoeker beroept zich voor zijn verzoek op subsidiaire bescherming op de elementen die aan de grondslag liggen van zijn asielaanvraag. In acht genomen wat vooraf gaat, stelt de Raad vast dat verzoeker niet aantoonde dat hij dat hij wordt vervolgd of geviseerd door zijn autoriteiten of derden en dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet

uitmaakt. In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst en op alle dienstige stukken en werd op basis van deze gegevens geconcludeerd dat verzoeker er niet in slaagt een gegronde vrees voor persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aan te tonen, hetgeen op uitvoerige wijze wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden. Evenmin kan een schending van het redelijkheidsbeginsel kan worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.10. Waar verzoeker in fine vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug over te maken aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor bijkomend onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS